İslam Kardeşliği Ve Irkçılık
Gönderen Kadir Hatipoglu - Haziran 05 2015 11:01:33

 İslam kardeşliğinin nasıl olması gerektiği hakkında Allah ve Resulünün emirlerinin bilinmesi ve ona göre kardeşlik ruhunun kazanılması gerekmektedir. İslam dairesi içerisine giren herkes bir birini kardeş bilmek zorundadır. Bu öyle bir kardeşliktir ki, müminler bir birine hem maddi hem he manevi olarak asla zarar veremezler. Bir birine hile düşünemez ve bir birini aldatamazlar. Bırakın en küçük bir kötülüğü, bir birine her gün dua ederler. Namaz kılan bir mümin tahiyatta
 رَبَّنَا
اغْفِرْ
لِى   diye başladığı duasında
وَلِلْمُؤْمِنِينَ   derken bütün müminlerin hesap gününde bağışlanması için dua etmiş olur. Namazın sonunda sağına ve soluna selam vererek her iki tarafında bulunan müminlere de dua etmiş olur. İşte böyle bir şekilde birbirinin iyiliğini isteyen ve her gün bir birine dua eden İslam toplumlarında kötülüğe rastlamak mümkün olmaz.
    Cenab-ı Hak (c.c.) şöyle buyuruyor:
اِنَّمَا
الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ
 “Mü’minler ancak kardeştir.” [1]
           İman edenler ancak kardeştir ve aralarında her hangi bir ayrılık söz konusu olmamalıdır. Ama ne yazık ki, Müslümanlar gelinen noktada büyük ayrılıklar içerisinde bulunmaktadır. Bu ayrılık sebeplerinden bir tanesi de ırk ayrılığıdır. Irkçılık yüzünden Müslümanlar birbirlerine düşmanlık yapıp, silah çekmekte ve bu durum kafirler tarafından Müslümanların bölünmesinde kullanılmaktadır. İslam kardeşliğini bir tarafa bırakıp, ırk, ideoloji, politika, menfaat kardeşliği kurarak Allah ve Resulünün emrettiği yoldan ayrılan Müslümanlar bu durumun büyük sıkıntılarını yaşamışlar ve hala da yaşamaya devam etmektedirler. Ortada yeterince itikadi ve siyasi ayrılıklar varken, bu ırkçılık hastalığı yüzünden bir türlü bir araya gelemeyen Müslümanlar sıkıntılardan kurtulamamaktadır.
         Oysa iman ettiğimizi söylediğimiz İslam’ı bize ulaştıran Allah’ın resulü (s.a.v.) şöyle buyuruyor:
قالَ رسولُ
اللّهِ: مَنْ
خرَجَ عَنِ
الطَّاعَةِ،
وَفَارَقَ
الجَمَاعَةَ
فَمَاتَ
مَاتَ
مِيتَةً
جَاهِلِيَّة&#16

11;، وَمَنْ
قَاتَلَ
تَحْتَ
رَايَةِ
عِمِّيَّةٍ)ـ (
يَغْضَبُ
لِعَصَبَةٍ) (،
أوْ يَدْعُو
إلى
عَصَبَةٍ،
أوْ يَنْصُرُ
عَصَبَةً،
فَقُتِلَ
فَقِتْلَةٌ
جَاهِلِيَّة&#16
12;، وَمَنْ
خَرَجَ عَلى
أُمَّتى
يَضْرِبُ
بَرَّهَا
وَفَاجِرَهَ&#15
75; َ يَتَحَاشى
مِنْ
مُؤمِنهَا
وََ يَفِى
بِعَهْدِ ذِى
عَهْدِهَا،
فَلَيْسَ
مِنِّى
وَلَسْتُ
مِنْهُ “Kim itaatten çıkar, cematten ayrılır (ve bu halde ölürse) cahiliye ölümü ile ölmüş olur. Kim de körü körüne çekilmiş (ummiyye) bir bayrak altında savaşır, asabiyet (ırkçılık) için gazaplanır veya asabiyete çağırır veya asabiyete yardım eder, bu esnada da öldürülürse bu ölüm de cahiliye ölümüdür. Kim ümmetimin üzerine gelip iyi olana da, kötü olana da ayırım yapmadan vurur, mü’min olanlarına hürmet tanımaz, ahid sahibine verdiği sözü de yerine getirmezse o benden değildir, ben de ondan değilim.” [2]

Cübeyr b. Mutîm (r.a.)’den rivayete göre Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: “Asabiyet (kavmiyetçilik) dâvâsına kalkan, onu yaymaya çalışan, bu dâvâ yolunda mücadeleye girişen bizden değildir” [3]   Bir kimsenin soyu, peygamberlere dahi olsa ve her ne ırka dayanırsa dayansın, Allah’a kullukta takva sahibi değilse nesebi onu diğerlerinden öne geçirmez. Allah kimseyi peygamber torunu olduğu için ya da filan ırka mensup olduğu için ayırt etmez. Nitekim geçmiş peygamberlerden Nuh (a.s.)’ın oğlu Kenan için

üzülen Nuh (a.s.) Allah (c.c.) tarafından oğlu hakkında, ailesinden olmadığı belirtilerek uyarılmıştır. Bununla birlikte peygamberimiz (s.a.v.)’in amcası Ebu Talip peygamberimize bakıp, onu büyütmesine rağmen iman etmediği için kafirlerden olmuştur. Yani Allah katındaki değer ancak ameller ile belirlenecektir.   Ebu Hureyre (r.a.)’den rivayet edildiğine göre Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: “…Bir kimseyi ameli geri bırakmışsa, nesebi, soyu onu kurtaramaz, yükseltemez, ilerletemez”[4]   Peygamberimiz (s.a.v.) de şöyle buyuruyor: “Ey Müslümanlar! Allah (c.c.) cahiliye ayıbını ve babalarla övünmeyi giderdi. İnsanlar ya takvalı bir mü’min ya mutsuz bir facir olurlar. Siz Adem’in oğullarısınız. Adem ise topraktan yaratıldı. Cehennem odunu olmalarına rağmen kendileri ile övünen kişileri terk etmek gerekir. Böyle yapmayan kimseler burnunu pisliğe sürten bok böceğinden daha aşağı kimseler olurlar.”[5]   Vasile İbnu’l-Eska’ radıyallahu anh anlatıyor:
قُلْتُ يَا
رَسُولَ
اللّهِ: مَا
الْعَصَبِيَّةُ قَالَ: أنْ
تُعِينَ
قَوْمَكَ
عَلى
الْظُّلْمِ “Ey Allah’ın Resûlü dedim, asabiyet nedir?” “Asabiyet, buyurdular, zulümde kavmine yardım etmendir.”[6]   Cündeb İbnu Abdillah (r.a.) anlatıyor: “Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: قَالَ
رَسُولُ
اللّهِ: مَنْ
قُتِلَ
تَحْتَ
رَايَةٍ
عِمِّيَّةٍ
يَدْعُو
لِعَصَبِيَّةٍ أوْ
يَنْصُرُ
عَصَبِيَّةً
فَقِتْلَتُهُ
جَاهِلِيَّةً “Kim ummiyye (gayesi İslam olmayan) bir bayrak altında bir asabiyete yardım ederken öldürülürse onun ölümü, cahiliye ölümü üzeredir.” [7]

 Peygamberimizin bizden değildir dediği vasıfları taşıyan Müslümanlar hangi yüzle Allah’a hesap verecek ve hangi yüzle peygamberin sünnetini yaşadığını iddia edebilecektir. Peygamberin yasakladığı bir şeyi yapıp da, onu sevdiğini söylemek boş bir laftan başka bir şey değildir. Allah’ı seven ona elinden geldiğince

itaat eder. Resulünü seven elinden geldiğince onun örnek olduğu ve emrettiği işleri yapmaya çalışır. Oysa günümüzde Allah’ın ve Resulünün emretmediği işleri yapanlar Kuran ve sünnet rehberliğiyle övünmektedirler.
           Müslüman, ırkı ne olursa olsun bir diğerinin kardeşidir. Arap, Türk, Kürt, Yunan, Rum ve Amerikalı her kim olursa olsun eğer iman etmişse birbirinin kardeşidir. Birbirlerinden sorumludur. Misyonerler ve İslam düşmanları tarafından düzenlenen tezgahlardan biride Müslümanların birliğini bozmak için milliyetçilik ve kavmiyetçilik hareketlerini körüklemektir.   Osmanlının son dönemlerinde faaliyet gösteren casus Hempher’e, İngiliz Müstemlekeler nazırlığı tarafından verilen kitapta şu ifadeler geçiyor; “Müslümanlar arasında ırkçılık, milliyetçilik taassubunu körükleyerek onların dikkatlerini İslamiyet’ten önceki kahramanlıklarına çekmek lazımdır. Milliyetçilik ve kavmiyetçilik fikirlerini kuvvetlendirmemiz lazımdır.”
          Bu çalışmalar neticesinde üç kıtada hüküm süren Osmanlı İmparatorluğu çökertilmiştir. Osmanlının parçalanmasının nedenleri arasında ilk sırayı ırkçı ayrılıklar almıştır.
        Müslümanlar üzerinde oynanan tezgah budur. Bunun farkına varılması ve oyuna gelinmemesi gerekmektedir.   Üstünlük ancak takvadadır   Doğumundan ölümüne kadar hep yaratılmaya, büyütülmeye, korunmaya ve yaşamını sağlamaya muhtaç olan insan nasıl olurda kibirlenir? Her an Rabbinin yaratmasına muhtaç olan insan nasıl olur da Rabbine dahi büyülük taslar? İnsan kendi vücudunu şöyle bir tefekkür ettiğinde ne kadar muhtaç ve kimseye faydası olmayan bir varlık olduğunu görecektir. Karnında pisliğini taşıyan insanın kibirlenmesi ve üstünlük iddiasında bulunması ahmaklıktır. Her insan yaratılış bakımından aynı konumdadır. Zencisi, beyazı, esmeri ve sarısı ile insan Allah’ın yarattığı bir varlıktır. Kimsenin kimseye üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadadır.
          Rabbimiz bir birimizi tanımamız için bizi kavimlere ayırdığını ve kimin daha üstün olduğunu şöyle belirtiyor:
يَآاَيُّهَا
النَّاسُ
اِنَّا
خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ
وَاُنْثَى
وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا
وَقَبَآئِلَ
لِتَعاَرَفُوآ اِنَّ
اَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللهِ
اَتْقَيكُمْ

اِنَّ اللهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ “Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizi boylara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, O’na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdar olandır.” [8]   Bu ayetin tefsirinde Mevdudi şöyle izahatta bulunuyor: “Nesil, renk, dil, vatan ve milliyet taassubu en eski zamanlardan bu güne kadar, her devirde, insanoğluna bütün insanlığı bir tarafa bıraktırarak kendi çevresinde küçük küçük bir takım daireler çizdirmiştir. İnsanoğlu bu daireler içinde yaratılanları kendinden, dışında yaratılanları da kendinden ayrı kabul etmiştir. Bu daire herhangi bir akıl, mantık ve ahlak temeli üzerine değil, yaradılış tesadüflerinin temeli üzerine çizilmiştir. Bazı yerlerde onların iddiaları bir soy, kabile veya nesil içinde doğmaktır. Diğer bir yerde ise coğrafi herhangi bir bölgede yahut kendine has bir renk taşıyan veya kendine has bir dil konuşan millet içinde doğmaktır. Daha sonra bu temellere dayanarak kendinden veya yabancı diye koyduğu ayırım, başkalarına nispetle kendinden olana daha iyi sevgi ve daha çok yardımlaşmalarını sağlamış, diğerlerine karşı ise nefret, düşmanlık, aşağılama ve hakaret, hatta işkence ve zulüm en kötü biçimlerine ulaşmıştır.   Irk taassubu konusunda felsefe kurulmuş, binbir çeşit görüşler icad edilmiş, kanunlar konmuş, ahlaki temeller atılmıştır. Milletler, imparatorluklar bunu kendilerine bir prensip yaparak, bir düstur kabul ederek asırlar boyu uygulamışlardır.   Yahudiler bu ırkçılık duygularına dayanarak İsrailoğullarını Allah’ın seçkin kulları kabul etmişler ve kendi dini emirlerinde bile İsrailoğullarından olmayanların haklarını ve seviyelerini, İsrailoğullarından daha aşağı tutmuşlardır. Hinduların kast sistemini bu ayırım döllendirmiştir. Bu yüzden Brahmanların üstünlüğü kurulmuş, yüksek tabakadan olanlar karşısında diğer bütün insanlar aşağı ve pis kabul edilmiştir ve paryalar zillet ve rezaletin çukurlarına atılmışlardır.   Siyah ve beyaz ayrımının, Afrika ve Amerika’da siyah cinsten olanlara yaptırdığı zulüm ve işkenceyi tarih sayfalarından aramaya gerek yok. Bugün 20. asırda herkes gözleri ile bunları görebilir. Avrupalıların Amerika kıt’asına giderek Kızılderililere yaptıklarının, Asya ve Afrika’nın zayıf milletleri üzerine hâkimiyet kurarak yaptıkları zulümlerin altında hep kendi millet ve ırkının çemberi dışında olanların can, mal ve namusunun kendilerine mubah olduğu düşüncesi yatmaktadır. Ve bu düşünce onlara, başka milletleri yağmalamalarını, köle yapmalarını, hatta gerekirse varlık âleminden silip atmalarını hakları kabul ettirmektedir.   Batı milletleri ırkçılığının, bir milleti diğer bir millete karşı nasıl canavarlaştırdığının en kötü örnekleri yakın zaman savaşlarında görülmüştür ve hala da görülmektedir.   Bilhassa Nazi Almanyası’nda ırk felsefesi ve German ırkının üstünlüğü düşüncesinin, İkinci Dünya Savaşı’nda sergilediği korkunç tablolar göz önüne alındığında insan rahatlıkla, bunun korkunç ve müthiş bir sapıklık olduğunu anlayacaktır.

             İşte bunu ıslah için Kur’an-ı Kerim’in bu ayeti nazil olmuştur. Bu kısacık ayette Allah Teâlâ bütün insanlığa hitap ederek son derece önemli üç temel gerçeği açıklamıştır.
         Birincisi şudur; hepinizin aslı birdir. Sizin her türünüz bir tek erkek ve kadından yaratıldı ve bugün dünyada var olan bütün ırklarınız da aslında bir anne ve babadan başlayan bir temel ve ilk ırkın dallarıdır. Yaratıcınız bir olan Allah’tır. Çeşitli insanları çeşitli ilahlar yaratmamıştır. Bir tek maddeden hepiniz yaratıldınız. Bir anne ve babanın çocuklarısınız. İlk insan çiftleri çok olup da dünyanın çeşitli yerlerinde değişik topluluklar meydana gelmiş de değildir.
         İkincisi ise şudur: Asıl ve temel yönü ile siz bir olmanıza rağmen milletlere, soylara ayrılmanız yaratılış icabı idi. Yeryüzünün her tarafında bütün insanların bir tek aile olamayacağı meydandadır. Neslin çoğalması ile beraber sayısız ailelerin, daha sonra da ailelerden soyların ve milletlerin meydana gelmesi kaçınılmazdı. İşte bunun gibi yeryüzünün çeşitli bölgelerinde yerleştikten sonra renk, şekil, dil ve yaşayış tarzlarının mutlaka çeşitli olması da gerekli idi. Aynı bölgede yaşayanların birbirine yakınlık duyması, uzak bölgelerde yaşayanların aralarındaki duyguların uzak olması da tabii idi. Fakat bu yaratılıştan gelen farklılıklar ve ayrılıklar asla onun temeli üzerinde aşağı, üstün, soylu, adi, üstün sınıf ve aşağılık kabul etmesini, bir ırkın diğer bir ırka üstünlük kurmasını ve insan hakları konusunda bir zümrenin diğerine üstün tutulmasını da gerektirmezdi. Yaratıcının, insan topluluklarını milletler, soylar, kabileler şeklinde düzenlemesi sadece onların arasında tanışma ve doğuştan gelen yardımlaşmanın bu şekilde olmasından dolayı idi. Sadece bu yolla bir sülale, bir soy, bir kabile ve bir milletin insanları birleşerek ortak bir cemiyet düzeni kurabilir ve hayatta karşılaştıkları her işte birbirine yardımcı olabilirlerdi.
         Fakat Allah’ın birbirini tanıma sebebi olarak yarattığı fıtratı, şeytani cehalet, birbirine karşı üstünlük taslama ve birbirinden nefret etme vasıtasına dönüştürmüştür. Tabii sonuç, zulüm ve düşmanlık halini almıştır.

Üçüncüsü de şudur: İnsanlar arasında bir üstünlük ve fazilet varsa ve olabilirse o da sadece ahlaki üstünlük ve fazilettir. Yaratılış bakımından bütün insanlar eşittir. Çünkü onları yaratan birdir, onların yaratıldığı madde ve yaratılış yolu da birdir. Hepsinin bağı bir anne ve bir babaya dayanır. Bir de bir kimsenin, herhangi bir milletin yurdunda veya aile topluluğu içinde yaratılması, kendi iradesi ve seçiminin dışında ve hiçbir çalışma ve çabası olmadan, ilahi irade ile meydana gelmiş bir olaydır.
         Bu bakımdan birinin diğerine üstünlük elde etmesi için hiçbir makul sebep yoktur. Birinin diğerlerine üstün olmasını gerektiren asıl şey, o kişinin diğerlerinden daha çok Allah’tan sakınması, kötülüklerden kaçınması ve dürüstlük ve doğruluk yolunda yürüyen kimselerden olmasıdır.   Böyle bir insan hangi milletten, hangi soydan ve hangi memleketten olursa olsun, bu onun şahsi güzelliğinden dolayı değildir. Bunun aksine olan biri de ister siyah ya da beyaz olsun, ister doğuda doğmuş olsun, ister batıda aşağı derecede bir adamdır ve kesinkes bayağı bir insandır.”

            Babalarla övünmek cahiliye adetidir   İnsanların en çok yaptığı övünme şekillerinden biride babası, sülalesi ve aşireti ile övünmesidir. Kendisinin asil bir soydan geldiği hakkında övülmek insanın hoşuna gider. Örneğin soyu padişaha dayanan birisi, soyumuz saraya kadar uzanır diyerek asaleti ile övünür. Kimisi babalarının kahramanlığı ile kimisi kuvveti ile ve kimisi de zenginliği ile övünür. Yani övünmek insanın hep hoşuna gider. Elbette insan övülen bir millete mensup olmaktan hoşnut olur. Örneğin Türk halkı (tüm toplumu kastediyorum) tarihinde hep kahramanlık olan ve İslam’a önderlik yapmış atalarıyla haklı olarak övünür. Bu ırk üstünlüğü ile övünmek değildir. Milletinin geçmişte yapmış olduğu hizmetlerden, faydalardan memnun olmak ve onlara mensup olmak nedeniyle sevinmek demektir. Yoksa tarihi zulümlerle dolu bir millete mensup olan birisinin milleti ile övünmesi de asla doğru olmaz.   Rasûlullah (s.a.v.)’a soruldu: يَا رَسُولَ للّهِ! أمِنَ الْعَصَبِيَّةِ أنْ يُحِبَّ الرَّجُلُ قَوْمَهُ؟ “Kişinin soyunu, sülâlesini (kavmini, ulusunu) sevmesi asabiyet (kavmiyetçilik, ırkçılık) sayılır mı?” Hz Peygamber şöyle cevap verdi: وَلكِنْ مِنَ العَصَبِيَّةِ أنْ يُعِينَ الرَّجُلُ قَوْمَهُ عَلَى الظُّلْمِ “Hayır Lâkin kişinin kavmine zulümde yardımcı olması asabiyettir/kavmiyetçiliktir”[9] Bir Başka Hadiste   “Kim kâfir olan dokuz atasını onlarla izzet ve şeref kazanmak düşüncesiyle sayarsa, cehennemde onların onuncusu olur”[10]   Her ne olursa olsun, İslam’dan önceki ırkıyla zulümde de hayırda da övünmek doğru değildir. İsrailli birisi Müslüman olsa tarihi zulüm ve katliamlarla dolu olan milleti ile övünmesi mümkün değildir.   Şayet babalarımız, kardeşlerimiz, soyumuz sopumuz, küfrü imana tercih etmişse dost edinmememiz gerektiği hakkında Allah (c.c.) buyuruyor ki: يَآاَيُّهَا الَّذِينَ اَمَنُوا لاَ تَتَّخِذُوا

اَبَاءَ كُمْ
وَاِخْوَانَ&#16
03;ُمْ
اَوْلِيَاءَ
اِنِ
اسْتَحَبُّو&#15
75; الْكُفْرَ
عَلَى
اْلاِيمَانِ
وَمَنْ
يَتَوَلَّهُ&#16
05;ْ مِنْكُمْ
فَاُولَئِكَ
هُمُ
الظَّالِمُو&#16
06;َ “Ey iman edenler, babalarınızı ve kardeşlerinizi eğer küfrü imana tercih etmişlerse dost edinmeyin! Sizden kim onları dost edinirse işte onlar, zalimlerin ta kendisidir.”[11]   Böyle övünenler hakkında Resulullah (s.a.v.) şöyle buyuruyor : “Eğer bir adamın cahiliyenin adetlerine göre baba ve dedeleriyle övündüğünü görürseniz ona; “Babanın erkeklik organını ısır” deyin.[12]
          Hz. Peygamber (s.a.v.) Mekke’nin fethinde Kâbe’yi tavaf ettikten sonra yaptıkları bir konuşmada şöyle buyurmuştu: “Sizden cahiliyet ayıplarını ve büyüklenmelerini uzaklaştıran Allah’a hamdolsun. Ey insanlar! Tüm insanlar iki gruba ayrılır. Bir grup iyilik yapan, iyi olan ve kötülüklerden sakınanlardır ki, bunlar Allah nazarında değerli olan kimselerdir. İkinci grup ise günahkâr, isyankâr olanlardır ki, bunlar da Allah nazarında değersiz olanlardır. Yoksa insanların hepsi Hz. Adem’in çocuklarıdır. Allah da Adem’i topraktan yaratmıştır.”[13]   “Öyle milletler gelecek ki, ölmüş babaları ile övüneceklerdir. İşte onlar cehennemin kömürleridir. Ve onlar, Allah katında pisliği burnu ile yuvarlayan böceklerden daha basittir!.. Allah sizden cahiliyet devrinin övünmesini ve babalarla büyüklenmeyi kaldırmıştır. İnsanlar iki gruptur: ya muttaki mümin ya da perişan kafir! Bütün insanlar Âdem’in çocuklarıdır. Âdem de topraktan yaratılmıştır.”[14]   Birisini ırkı ve rengi yüzünden aşağılamak   Hiçbir kimseyi ne ırkı, ne babası, ne annesi ve de ne rengi yüzünden aşağılamamak gerekmektedir. İslam böyle bir anlayışın hakim olduğu düzeni ortadan kaldırmıştır. İslam’dan önce insanlar çeşitli sınıflara ayrılıyordu. Güçlünün zayıfı ezdiği bir dönemde ortaya çıkan İslam sosyal adaleti sağlamıştır.   Veda Haccı sırasında Hz. Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: “Ey insanlar! Dikkat edin, Rabbiniz birdir. Hiçbir Arap’ın Arap olmayana üstünlüğü yoktur ve hiçbir Arap olmayanın da hiçbir Arap’a üstünlüğü yoktur. Siyah renkte olanın hiçbir beyaz renkte olana, beyaz renkte olanın da hiçbir siyah renkte olana

üstünlüğü yoktur. Üstünlükler ancak takva iledir. Şüphesiz ki Allah katında en değerliniz Allah’tan en çok sakınanınızdır. Dikkat edin, tebliğ ettim mi?” Hepsi de “Evet tebliğ ettin ya Resulallah” dediler. Bunun üzerine Peygamberimizde (s.a.v.), “Öyle ise burada olanlar olmayanlara bunları ulaştırsın.” buyurdu.[15]   Ebû Zer el-Gıfârî, bir gün canı sıkılmış, Bilal’e: “Yebnessevdâ!”, “Siyahın oğlu!” deyivermişti. Bilal gitti Rasulü Ekrem’e şöyle söyledi: “Yâ Rasûlallâh! Ebû Zer ta’yîr etti, ayıpladı, bana siyahın oğlu dedi”.   Bunun üzerine Allah Rasulü kaşlarını çattı: “Ey Ebû Zer, sende hala cahiliye kokuyor, sende cahiliye emaresi var, anası ile bir insanı nasıl ayıplıyorsun? buyurdu…   Sahabi bu ikaz karşısında kendisine geliyordu ve şu yemini yapıyordu: “Vallahi ya Rasulallah! Ben Bilal’e hakaret ettim, şimdi yüzümü yere koyacağım, onun o siyah ayakları, yüzümün burasına basmadan vallahi billahi tallahi başımı yerden kaldırmayacağım!” dedi…[16]   Irk ayrılığı bölünme sebebi olamaz   Müslümanlar bölünme ve parçalanma hususunda oldukça fazla sebep bulmuşlardır. Oysa Allah (c.c.) birlik, beraberlik ve cemaat halinde hareket etmemiz için kullarını uyarıyor. وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللهِ جَمِيعاً وَلاَ تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللهِ عَلَيْكُمْ اِذْ كُنْتُمْ اَعْدَآءً فَاَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَاَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ اِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَاَنْقَذَك&#16

15;مْ مِنْهَا
كَذَلِكَ
يُبَيِّنُ
اللهُ لَكُمْ
اَيَاتِهِ
لَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ
               “Hep birlikte Allah’ın ipine sımsıkı tutunun, ayrılığa düşmeyin ve Allah’ın üzerinizdeki nimetini düşünün. Sizler birbirinizin düşmanları iken O, sizin kalplerinizde bir uzlaştırma meydana getirdi ve O’nun nimeti sayesinde uyanıp kardeş oldunuz. Bir de siz, bir ateş çukurunun tam kenarında bulunuyordunuz ve O, sizi tutup ondan kurtardı. Şimdi Allah’a doğru gidebilmeniz için size ayetlerini böyle açıklıyor.”[17]
         “İslâm’dan önce Arap kabileleri düşman kamplara bölünmüştü ve bu kamplar incir çekirdeğini doldurmaz nedenler için savaş yapıyorlardı. İnsan hayatı kutsiyetini kaybetmişti ve insanlar vicdansızca öldürülüyordu. Eğer İslâm lütfedip onları kurtarmasıydı, düşmanlık ateşi tüm Arabistan’ı yakabilirdi. Bu lütuf, bu ayetlerin nazil olduğu dönemde Medine’de elle tutulur bir şekilde gözlenebiliyordu. Yıllardan beri birbirine düşman olan, kanlı savaşlar yapan ve birbirlerine vahşi saldırılarda bulunan Evs ve Hazrec kabileleri İslâm’ı kabul ettikten sonra birbirleriyle kardeş olmuşlardı.”[18]
وَاَطِيعُوا
اللهَ
وَرَسُولَهُ
وَلاَ
تَنَازَعُوا
فَتَفْشَلُو&#15
75; وَتَذْهَبَ
رِيحُكُمْ
وَاصْبِرُوا
اِنَّ اللهَ
مَعَ
الصَّابِرِي&#16
06;َ   “Allah’a ve Rasulüne itaat edin ve çekişip birbirinize düşmeyin, çözülüp yılgınlaşırsınız, gücünüz gider. Sabredin! Çünkü Allah, sabredenlerle beraberdir.”[19]
 Bu emirler Müslümanlar için bağlayıcı emirlerdir. Bir müminin bunun üzerine yapması gereken işittim ve itaat ettim demesidir. Bunun dışındaki davranışlar Allah’a ve resulüne isyan olacaktır. Bu da ebedi helak olma sebebidir.
            Irkçılığı şirk boyutuna ulaştıranlar   Bir takım insanlar milliyetçilik hususunda o kadar ileri gidiyorlar ki, onlar için ne Allah’ın emri ne de peygamberin emri bunun önüne geçemiyor. Hani iman ediyorduk? Hani bizim için Allah ve resulünün emirleri baş tacıydı? O halde bu kadar aşırılığa düşme sebebi nedir?

          Dış düşmanların istediği zaten ülkemizde fitne çıkarmak Türk ve Kürtleri birbirine düşürmek ve ülkemizi bölmektir. Oysa Türk’ü, Kürdü, Arap’ı Laz’ı ve Çerkez’i bir bütün olmuş kardeşlerdir. Et ve tırnak birbirinden nasıl ayrılmaz ise bizde birbirimizden ayrılamayız. Osmanlının yıkılması sırasında kullanılan ırkçılık hareketi yine kullanılarak Müslümanlar birbirine düşürülmek istenmektedir. Geçmişte bu oyuna gelen toplumlar büyük pişmanlıklar yaşamaktadır. Bu acıyı ve pişmanlığı en iyi Filistin halkı hissetmektedir. Müslümanlar oynanan bu oyunu fark etmez ve yine aynı tuzağa düşerse aynı zulüm ve pişmanlıklarla karşı karşıya kalacaktır.   Bu tip ırkçı yaklaşımda bulunanların genelde cahil insanlardan oluştuğu görülmektedir. Bu cahil insanlardan öyle aşırı sözler sarf edenler oluyor ki, üzülmemek elde değil. Irk üstünlüğünü Allah’ın emrinin üzerine çıkaranlar şunu unutmamalıdır ki: bu yaptıkları ile Allah’a şirk koşmuş olurlar. Emir koyucu olan Allah bir şeyi yasaklarken, ırk davanız bunun tam tersini emreder ve sizde buna göre amel ederseniz, işte bu Allah’ın emri karşısında başka bir emir sahibi otoriteyi emir koymada Allah’a ortak koşmak demektir.
              Dinde zorlama yoktur. Yani İslam dairesi içerisinde olmayanlara zorlama yoktur. Ancak İslam dairesine giren İslam’ın gereklerine göre yaşamak zorundadır. Nefsine zor gelse de hoşlansın ya da hoşlanmasın itaat etmek zorundadır.   Günümüzde zulüm gördüğünü söyleyip, teröre başvuran, insanlara tacizde bulunan, fitne ve fesat çıkaran bazı cahil insanlar bunu da halkı ve davası için yaptığını düşünmektedir. Şehirlerde insanlara saldıran, araçlarını yakan, evlerini soyan, işyerlerine, malına ve mülküne saldıran aklı kıt cahiller, halklarının davası uğrunda bunu mubah saymaktadır. Hiçbir hak terörle, fitne ile, hırsızlık ile, masum insanları katletmekle elde edilemez. Bu asla bir dava olamaz. Bu ancak şeytana ve emperyalizme uşaklık davası olabilir. Bu şekildeki davranışları dava sayanlar hiçşüphesiz cehenneme gidecektir. Kuran’da birçok ayette yeryüzünde fitne ve fesat çıkarılmaması gerektiği, bozgunculuğun ne kadar kötü bir şey olduğu ifade edilmektedir. Güzel ahlakı tamamlamak üzere gönderildiğini söyleyen bir peygambere tabi olan böyle rezillikler yapamaz. Her haksızlığa ve zulme uğrayan hakkını şiddetle elde etmeye çalışamaz. Peygamberimiz ve ashabı büyük acılar ile işkencelere maruz kaldıkları halde asla müşriklere saldırmadılar, onların evlerini ocaklarını yakmadılar ve asla masum insanlara zarar vermediler. İslam davasını meşru ölçüler içerisinde savundular. Peygamberimiz İslam ordusunu gönderirken asla masum insanların öldürülmemesini, kiliselere, havralara, ibadet yerlerine, aman dileyene zarar verilmemesini ve hatta ağaçlara bile zarar verilmemesini emretmiştir. Böyle bir peygambere tabi olanlardan da ancak bu beklenir.   Irkçılık uğruna Müslüman öldürmek
              Irkçılık davası uğruna gayri Müslimlerle işbirliği yaparak Müslümanları arkalarından vuranlardan Allah ve Rasulünün razı olması mümkün değildir. Böyle hainliklerin ahirette elbette hesabı verilecektir. Kavmiyet adına asla Müslüman Müslüman’ı öldüremez. Vatan için

ancak İslam davası uğruna ölünür ve öldürülür. Peygamberimiz (s.a.v.) Müslüman’a tuzak kuran, hainlik eden ve Müslüman’ın canına, malına ve namusuna el uzatanları uyarmıştır.   Seleme İbnu’l-Ekva’ (r.a.) anlatıyor: “Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: مَنْ سَلَّ عَلَيْنَا السَّيْفَ فَلَيْسَ مِنَّا “Kim bize kılıç kaldırırsa bizden değildir.”[20]   Ebu Musa ve İbnu Ömer radıyallahu anhüm anlatıyor: “Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: مَنْ حَمَلَ عَلَيْنَا السِّلاحَ فَلَيْسَ مِنَّا “Kim bize karşı silah taşırsa bizden değildir.”[21]   Yine O, şöyle buyuruyordu: كُلِّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حَرَامٌ، مَالُهُ وَدَمُهُ وَعِرْضُهُ “Her müslümanın kanı, malı ve ırzı bir diğer müslümana haramdır” [22]   Enes b. Malik (r.a.)’den rivayete göre Resulullah (s.a.v.) “Bizim namazımızı kılan, kıblemize yönelen, kestiğimizi yiyen herkes Müslüman’dır, o kimse için Allah ve Resulünün te’minatı vardır” buyurdu.[23]   Enes b. Malik (r.a.)’den rivayete göre Resulullah (s.a.v.) قَالَ رَسُولُ للّهِ صَلَّي اللّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِذَا الْتَقَى الْمُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَالْقَاتِلُ وَالْمَقْتُ&#16

08;لُ فِي
النَّارِ.
قَالُوا: يَا
رَسُولَ
للّهِ! هَذَا
الْقَاتِلُ
فَمَا بَالُ
الْمَقْتُول&#16
16;؟ قَالَ:
إنَّهُ
أرَادَ
قَتْلَ
صَاحِبِهِ “İki müslüman birbirlerine kılıç çektikleri zaman öldüren de, öldürülen de cehennemdedir” buyurdu. Bunun üzerine soruldu: “Yâ Rasûlâllah! Katili anladık, ama öldürülen niye cehenneme gidecek? Buyurdular ki: “O da hasmını öldürmeyi murâd etmişti”[24]   Cerir b. Abdullah (r.a.)’den rivayete göre Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: “Sakın ola benden sonra birbirinizin boynunu vuran kâfirler haline gelmeyin!”[25]   Sonuç olarak şunu belirtelim ki, akıl sahipleri için bunca delil yeterlidir. Hala yaptığı taşkınlıkta ısrar eden için yapacak bir şey bulunmamaktadır. Müslümanların uyanması ve üzerinde oynanan oyunların farkına varması gerekmektedir. Yoksa yaşanılacak pişmanlığın kimseye faydası olmayacaktır.

[1] Hucurat 10 [2] Müslim, İmâret 53, (1848); Nesâî, Tahrim 28, (7,123); İbnu Mâce, Fiten 7, (3948). [3] Ebû Davud, Edeb 112, Müslim, imare 57; Ahmed İbn Hanbel, II, 488; İbn Mâce, Fiten 3948 [4] (İbn Mâce, Mukaddime 17, hadis no: 225) [5] Ebu Dâvud-Edep,110-111, Ahmed bin Hanbel, 2/524 [6] Ebu Davud, Edeb 121, (5519). [7] Müslim, İmaret 57, (1850); Nesai, Tahrim 28, (7, 123). [8] Hucurat 49/13 [9] Ahmed bin Hanbel, 4/107, 160; İbn Mâce, Fiten 7, hadis no: 3949) [10] Ahmed bin Hanbel, 5/128 [11] Tevbe suresi, 23 [12] Ahmed b. Hanbel, Müsned, C.5, Sh.136-Tirmizi [13] Beyhaki, Tirmizi [14] Tirmizi, Beyhaki, Ebu Davud [15] Beyhaki [16] Sahih-i Buhârî muhtasarı Tecrid-i Sarih tercemesi, iman 28; edeb 44; Müslim, eymân 38. Ebû Dâvûd, Edeb 124 [17] Âl-i İmrân, 3/103 [18] Tefhimu’l Kuran-Mevdudi [19] Enfâl, 8/46 [20] Müslim, İman 162, (99). [21] Buhari, Fiten 7; Müslim, İman 163, (100); Tirmizi, Hudûd 26, (1459). [22] Muslim, Birr, 32; Ebû Dâvud, Edeb, 35; Tirmizî, Birr, 18 [23] Buhârî, Salât, 28 [24] Nesâî, Tahrîm, 29; İbn Mâce, Fiten, 11 [25] Buhârî, İlim, 44; Muslim, İmân, 118-120, İbni Mâce Fitne 3942

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler